

IN EEN APPELSIEN ZITTEN KERNEN, BIJ ONS TOCH!

Ik heb al het woord van 2023, denk ik: **'KERN'**.

Ge moogt uw tv niet aanzetten of de gazet open slaan of ge hoort en ziet continu dit woord in samenstellingen zoals kernvergadering, kerngroep, kernraketten, kernkoppen, kernafval, kerncentrales...

Vooraf dat laatste neemt iedere politieker graag in de mond. De ene voor zijn gelijk, de andere als stok achter de deur. Wat mij met mijn boerenverstand bezig houdt, is dat men eerst warm en dan terug koud blaast.

Eerst moesten alle kerncentrales worden stilgelegd en sloeg alles op door de schuld van dat gestrand containerschip, dan moesten ze terug langer open blijven of terug opgestart door de schuld van de oorlog... En alles slaat terug op omdat er meer kernafval zal zijn.

De koeien mogen geen scheten meer laten voor de opwarming van de aarde, kinderopvangen moeten sluiten omdat ze plots wakker geschoten zijn na de dood van een baby... Echte legermentaliteit; één gestraft, allemaal gestraft.

We moeten straks allemaal elektrisch rijden, oké, maar waar gaan we die power halen? Oei... niet aan gedacht! Kernkabinet samen roepen... En alles slaat nog maar eens op!

Moesten onze voorouders eens terug komen dan zouden we wat meemaken. We zouden veel verwijzende vingerkes zien zo van: " 'k Heb het toch gezegd,

zaai naar de zak, leef en laat u niet leven, ga naar den Aldi, neenee.“ Ik weet het, wij de werkers, de kleintjes zoals ze ons soms noemen, zullen het opnieuw moeten oplossen.

Vroeger zei men dat de kerk ons dom hield en de Staat ons arm. Alleen dat laatste wapen kunnen ze nog in de strijd werpen want dom zijn wij niet en eigenlijk nooit geweest! De 'grote', die zullen ze nooit kunnen raken en deze worden steeds groter. Dit is altijd zo geweest en zal altijd zo blijven. Een reportage van Telefacts heeft dit prachtig in beeld gebracht toen het over de confectiebedrijven in China ging. China heeft een bevolking van 1,4 miljard inwoners en deze daalt, wat invloed zal hebben op de economische groei... en de groten panikeren. In de confectiekledinghuizen Shein werken de mensen tot zestien uren per dag voor een hongerloon. En toch lopen in China miljonairs rond met hopen... Juist, op de hals van de kleine!

India heeft ook 1,4 miljard inwoners en ziet een opwaartse trend naar 1,5 miljard... Daar wonen straks de nieuwe rijken! Ik denk wel dat dit bewijzen zijn dat de grote niet zonder de kleine kan! Ja, ware het allemaal zo gemakkelijk, maar eens klagen kan opluchten en eerlijk gezegd hebben wij het nog niet zo slecht want wij komen uit de generatie die één leuze had: "Eerst hebben, dan opdoen... maar niet alles!"

Straks langs de voedselbank, even binnenwippen in het OCMW en een grote zak brood en koeken halen in het GB-tje 'voor de paarden', € 5 voor een kar vol... Maar eerst een waar gebeurd verhaal, gewoon gebeurd is ook al goed.

1947; in het dorp Kleigem langs de Schelde komt alles weer op zijn plooi na de oorlog.

De steenbakkerij draait opnieuw op volle toeren want er zijn veel, heel veel bakstenen nodig voor de wederopbouw van de steden. Wie geen boer, pastoor, champetter of facteur is, werkt in de steenbakkerij die gespaard is gebleven want den Duitser had een munitiedepot gemaakt in de oven met zijn meterdikke muren en dak. Eind 1944 waren ze plots vertrokken met man, macht en het grootste deel van de munitie. Kort na de wapenstilstand loste het camionneke zijn eerste vracht scheldeklei in de mengbak. De eerste natte stenen werden met de piepende en knarsende wagentjes over de smalle sporen naar de droogdaken gebracht en een tijd later kwam de eerste rook uit de torenhoge schouw. Iedereen in het dorp kon weer bouwen aan zijn welstand. En die kwam er met veel werken.

Kleigem was in geen tijd weer 'het dorpkje weltevree'. De winkeltjes deden gouden zaken, de cafés waren in het weekend echte feestpaleizen, de maatschappijen hadden ledenlijsten om U tegen te zeggen en op de vinkeniers en duivenmelkers na zat de kerk iedere mis vol.

De vinkenmaatschappij 'De Steenovenzangers' gaven in mei opnieuw hun grote kermiszetting met een ongeziene prijzenpot want iedere winkelier en ondernemer wou op de affiche staan. Bij de Steenovenzangers zaten geen toppers, allemaal kleintjes dus. De olympische gedachte was bij de meesten aanwezig. Met een vogelke van 400 kon je soms op het hoogste schavotje staan. Maar, wat voor de oorlog reeds gebeurde, vond weer plaats. De dag van de

zetting kwamen van heinde en verre vinkeniers met toppers van 500 en meer. De eerste twintig prijzen waren voor de vreemde vogels die ze daarna niet meer zagen. Reglementair, maar niet sportief en zeker niet plezant voor de vinkeniers en schenkers. Ook de lokaalhouder zag ze na de prijsuitdeling vertrekken en het feestje daarna viel ook in het water want de ontgoocheling was te groot. Het bestuur stak de koppen samen maar vond geen oplossing, want reglement is reglement! Lattenlegger Fons, allee... opraper, want iedereen bracht zijn lat mee uit het lokaal, zei: *“Ik zorg ervoor dat alle prijzen bij ons blijven, volledig legaal... Maar euh, zwijgen... en afwachten!”*

Mei 1948, niemand heeft gelekt want niemand wist wat Fons bekokstoofde. Alle prijzen waren binnen en de vinkeniers begaven zich met een ei in hun broek naar de monsterzetting. Om 8.30 u zijn vijftig liefhebbers ingeschreven en geen tachtig zoals het jaar daarvoor. Allemaal vaste klanten van de zettingen, geen enkele prijzenjager. Raar, heel raar! Fons zwijgt als een graf, maar geniet. Na de prijsdeling neemt hij het woord en vertelt in geuren en kleuren wat hij heeft gedaan. Hij is de held van de dag en gaat op zijn kop naar huis. Voilà dat was het dan... Of wilt ge het ook weten? Oké... € 1, hoho.

U zal het ook al ooit wel gezien hebben dat er de jaren na de WO II op veel schouwen en vensterbanken koperen obushulzen te zien waren als decoratie. Sommige hadden nog een punt of waren versierd met bloemengravingen. Fons die ook in de steenbakkerij werkte was na de vlucht van den Duits een kijkje gaan nemen in de oven en had daar verschillende obussen gevonden en meegenomen naar huis. Verboden en gevaarlijk, maar nood breekt wet en zeker in tijden van oorlog.

De avond voor de zetting had hij op de vier toegangswegen tot het dorp een obus half zichtbaar verstoppt in de gracht en de champetter uit zijn bed gehaald met het nieuws dat hij obussen had zien liggen. De champetter belde naar het leger en deze waren met hun ontmijningploeg uitgerukt naar Kleigem nog voor klaren.

De toegangsstraten werden afgezet en niemand mocht het dorp binnen of buiten, ook de toppers om acht uur niet! Tegen de middag was alles opgeruimd, waren de prijzen binnen de mij gebleven en was Fons van zijn gevaarlijke oorlogsbuit verlost. Meer nog, hij kreeg op 11 november een medaille opgespeld. Niet aan het monument maar in het lokaal. Wat er op stond weet ik niet maar voor de tweede maal ging hij op zijn kop naar huis. De prijzenjagers zijn niet meer geweest de volgende jaren want ze vermoedden dat er iets niet klopte. Een tweede maal moeten terugkeren zagen ze niet zitten.

Moest er een mij zijn die met dergelijke problemen kampt, kijk op 'tweedehands', vul in 'obussen' en u zal een foto en adres krijgen van een zekere Poetin.

Die heeft veel hulzen te koop...

Lucien van Gent